

Народне скупштине већ само опозван од грађана путем њиховог непосредног изјашњавања, али тек пошто би претходно Народна скупштина Републике Србије покренула поступак за опозив председника, доносећи о томе своју одлуку двотрећинском већином од укупног броја посланика.

У бившој Државној заједници Србије и Црне Горе је такође била предвиђена одговорност председника Државне заједнице за повреду Уставне повеље и њега по том основу разрешава председничке дужности Скупштина Државне заједнице Србије и Црне Горе пошто претходно Суд Србије и Црне Горе констатује ту повреду.

Парламент суверено одлучује и о рату и миру и у том смислу проглашава ратно стање или стање непосредне ратне опасности и то важи и за парламент страних држава, али и наш српски.²⁸ Истина, парламент је у вршењу ових права ограничен правима и положајем шефа државе (који је по функцији врховни командант оружаних снага земље) али то не умањује његову улогу у овом важном сегменту државне политике. Шта више, сама припрема и вођење рата подразумева значајне војне издатке (буџет), мобилизацију и превођење привреде и друштва на ратне услове живота и рада, а све то је надлежност парламента, па је отуда и његова улога у овој области значајнија од улоге шефа државе. Чак и да шеф државе сам одлучује о рату и миру, сигурно је да би се у томе ослањао на подршку парламента јер је вођење рата ствар од националног интереса и ту свакако и најмоћнији шеф државе не жели сам да одлучује и преузима сву одговорност.

Модерни парламент одлучује и о међународним односима и утиче и на вођење међународне политике и то је релативно новија и савремена функција коју врши а која традиционално припада шефу државе и влади, и у монархијама и републикама.

Из жеље већине држава да донекле демократизују вођење међународне политике и одлучивање о међународним односима дошло се дотле да је парламент закорачио и у ову сферу која је одувек била тајанствена и кабинетска и као таква страна и недокучива обичном свету. У овој области парламент ратификује, односно потврђује међународне уговоре које закључује шеф државе (и влада) па тако долази у равноправни положај са овим органима у вођењу и одлучивању о важним међународним питањима и односима. То је зато што међународне уговоре не закључује сам шеф државе, већ заједно са парламентом само